

KÍNH CHIẾU HẬU

CTSQ PHAN VĂN THÂN

*Đã mang lấy nghiệp vào thân
Cũng đừng trách lẫn thời gần
thời xa...*

(Kiều Nguyễn Du)

Thế giới loài người từ thuở
xa xưa trải dài đến thời cận đại.

Với thời gian, đó là một đường biểu diễn biến thiên: « Cường thịnh- Suy vùi », biến hóa không ngừng, trong đó Miền Nam Việt Nam không ngoài quy luật đó. Đã thay đổi dạng bước vào một kỷ nguyên mới, một trang sử mới được an bày, dần dựng hay một sự thỏa hiệp nào đó của những ai kia??

Và danh xưng Miền Nam tự do, do xương máu, mồ hôi của cha ông mới có được. Giờ không còn tồn tại trên chiến trường Thế giới.

Một trang sử tệ hại quá ư là bi đát với những kiếp nạn, tù đày, tai ương, chết chóc kinh hoàng, thê thảm ở biển cả, rừng sâu để trốn chạy tìm Quyền Tự do của một con người!

«Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ!»

U hoài chan chứa! Bầu trời như trùm phủ mây đen kín, như bóng đêm dày đặc không trăng của đêm 30 trừ tịch. Mặt trời lại quá đen- đen hơn bao giờ hết và đen hơn tất cả những gì mà người nhạc sĩ ngày nào đã than oán- trách hờn.

Vâng! đó là ngày được gọi là «QUỐC NẠN thứ tư ngày 30 tháng 4- 1975»

Đây là mốc thời gian- là dấu ấn đậm nét đau buồn nhất trong lịch sử dân tộc nói chung và nhân dân Miền Nam nói riêng.

Chiến cuộc đã kết liễu sau hơn 20 năm dài, dai dẳng chém giết, tàn sát với bao nhiêu là rách nát- tang tóc- điều linh trên 1 đất nước mà con người được gọi là VIỆT NAM.

Tệ hại hơn, 2 thế lực thù nghịch tranh chiến lại có cùng một

LTS: Ctsq Phan Văn Thân, số quân 1961, nhập Trường năm 1957, ra Trường năm 1961. Đại Đội Trường Đại Đội A Viễn Thám của Sư Đoàn TQLC (1971-1974). Trang trọng giới thiệu bài viết của Anh đến độc giả

giống nòi- một màu da- có cùng lịch sử con Rồng cháu tiên có hơn 4000 năm văn hiến , mà mẹ Việt Nam kêu gào thống thiết «HUYNH ĐỆ TƯỚNG TÀN».

Trên bình diện khác, với những mắc xích liên quan đến những thế lực toàn cầu được giản dị hóa, trừu tượng hóa bằng cụm từ lấp lúm «HỘI CHỨNG VIỆT NAM» mà ai muốn hiểu sao thì hiểu!

Tại đất CỜ HOA:

- Chiến tranh IRAQ, chiến trường Trung Đông chưa nguôi, chiến cuộc AFGANISTAN còn nóng sốt. Người Mỹ nghĩ gì??? Rút được kinh nghiệm gì? Trong quá khứ ở cái gọi là «VIETNAM WAR».

Tưởng cũng nên nhìn lại bối cảnh từ cuối thập niên 60 đến 70.

Một Quốc gia có danh xưng, dài 5 chữ « HIỆP CHỨNG QUỐC HOA KỲ»

Trên chính trường:

Phe với nhóm Quyền với Lợi, chống nhau dữ dội. Đặt lợi ích lên trên liêm sỉ. Mua bán- đổi chác- hay đầu cơ trục lợi chính trị: Họ tạo áp lực, xách động, hô hào Phong trào phản chiến.....trong đó bà chị minh tinh để thương JANE FONDA góp phần cổ vũ làm móp mép, sai lệch sự thật, gieo rắc sự nghi ngờ lầm hiểu trong dư luận về chiến tranh Việt Nam, mà chính nơi họ vốn chẳng biết gì về VN?...để rồi dẫn đến sụp đổ một chế độ mà vốn dĩ đã từng hứa hẹn, cam kết đủ điều:

- Miền Nam VN là tiền đồn chống cộng cho Thế giới tự do

- Biên giới Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ trải dài đến vĩ tuyến thứ 17.

- Sau đó Tổng Thống Nixon cũng lại hứa hẹn sẽ yểm trợ tích cực hơn về quân sự, Hoa kỳ sẽ trả đũa tức khắc và mãnh liệt nếu Cộng sản Hà nội vi phạm Thỏa ước về Chiến tranh.

Nhưng tiếc thay lời hứa hẹn ấy đã chôn vùi theo sự ra đi của Tổng Thống trong «VN WATERGATE».

Mặt khác những biểu hiện thực tế cho thấy :

- Trên chiến tuyến, Quân đội đánh mà hình như là hô không

muốn thắng.

- Đến cường độ chiến trận cao lại trời buộc, cột chân lực lượng Tổng trừ bị TQLC. Dù vào Đại nạn «LÍNH THỦ ĐỜI XƯA- AI TRẦN THỦ LƯU ĐỒN». Mất hết linh động tính 100% mà khả năng 2 lực lượng này năng động «TỐC CHIẾN» trong mọi điều kiện, hoàn cảnh và ở bất cứ từ đâu!

- Vũ khí thì trang bị quá cũ kỹ

- Quân dụng xử dụng lại là thứ thặng dư từ năm 1939-1945

- Đến tháng giêng năm 1973, Hiệp định Paris, không ai muốn bởi nó bất bình đẳng ra đời!! Đây mới thật sự rõ nét cho một sự phải tay, trốn chạy... với lời giải thích theo kiểu của mình. «Ai cho mình thắng- tức là thắng»?!

Thêm vào đó sự cảnh giác lợi hại của một miếng trần gian: TO TIẾNG, LỚN MIỆNG- LỚN QUYỀN, TO LỆNH?

Hư thực ra sao? Đây không phải là lúc thắm định hơn thiệt, mà thuận đường ghé bến cái dữ kiện ấy mà thôi! Vì bởi những vết hằn chồng chất nhiều quá đến nỗi khiến cho người ta phải suy nghĩ đến những phần vinh, đến những uy quyền?

Chưa hết, đến kỳ và thời đã điểm,

Định mệnh nghiệt ngã chẳng? Nào ai biết?... nhưng cả Miền Nam VN đều biết... đã bức tử đưa Quân lực ấy vào “TUYỆT LỘ” thảm hại nhất chưa từng có trong lịch sử- Quân sử và Chiến sử của Quân lực VNCH.

Đến hết sức trở trêu! Những bất công cùng mâu thuẫn không hện mà cùng nhau xảy đến một cách chóng mặt, tưởng như là một một sự ngẫu nhiên?? Nhưng không quá là lộ liễu!...

«Trong lúc họ rất cần yểm trợ mạnh mẽ nhất lại là lúc Tuyệt vọng nhất Bơ vợ nhất- Cô thế nhất và Thiếu thốn nhất!

«Họ cô đơn chống đỡ- chịu đựng cơ cực từ muôn phía

«Họ dững mẫn chiến đấu trong phủ phàng, cay đắng bởi:

- Bị người được gọi là bạn ĐỒNG MINH đã bội bạc, thất hứa ở sau lưng.

- Bị quyền lực chính trị các siêu cường thôn tính (mua bán và

đổi chác).

- Bị Thượng cấp « ám đầu» bỏ rơi?

- Tổ quốc Danh dự- Trách nhiệm bị dư luận trong ngoài lâm hiểu!!

Quá mệt! quá chán chường cho thế sự qua lương tâm và công lý, cùng thế thái cho thời đời qua thân phận chỉ là một Quốc gia nhược tiểu... thì dĩ nhiên sự an nguy chắc rằng trước sau cũng xảy đến qua hệ quả trầm trọng «Át có và Đủ ấy?!

Mà thật vậy... trên bước đường cùng.

Hơi đã tàn- Sức đã tận với MÃNH HỔ NANG ĐỊCH QUÂN HỔ»

Quân lực phải đành «Gác kiếm- rửa tay!!»

Đoạn trường ơi! Thôi đành chấp nhận tận cùng của tử nhục với một mắt nhắm một mắt mở để phôi pha cái ân tình mà đời cho là dâu bể với những cơn thịnh nộ, bão táp cuồng phong của cuộc đời, của thời gian với một thứ hoạt cảnh không có gì sáng sửa mà phải nói ngay rằng lá quá tẻ!!

- Trước năm 1975 chỉ vì là Lính nên không có một ngày bình yên ngơi nghỉ.

- Sau 1975 bị cưỡng bức vào tù mà không thể có bản án vì không hề xét xử.

- Sau tù chịu khổ nạn vào kiếp đời «Quản chế- Kềm kẹp- Không yên»

- Ngày nay lưu vong- biệt xứ còn gọi là «Ty nạn», ở tuổi đời còn sót lại, xa tít nữa vòng cửa hành tinh mà không biết mình mắc phải những tội danh khủng khiếp gì? Chuyện vô lý khó tin nhưng đó lại là một sự thật.

KHÁCH QUAN» Muôn sự dù muốn, dù không, dù chuyển biến như thế nào thì cũng đã xảy đến rồi.

CHỦ QUAN hơn: tưởng cũng nên nhìn lại ta qua lăng kính (dĩ nhiên cũng có lắm phần tích cực- nhưng đây chỉ là phần tiêu cực để lấy đó làm lộ phí cho đời?)

Hơn bao giờ hết, Quân lực ấy nói chung, người lính ấy nói riêng.

Trong thời chinh chiến đã có quá nhiều cay đắng chằng chằng đứng ở trong mọi hoàn cảnh- vị trí- thời gian cùng trách vụ. Họ có khác chi là những con «chốt» trên bàn cờ thế, mà trong cuộc chơi 2 phe cùng nỗ lực, ra sức tiến vào vùng cấm với mục đích là thỏa mãn «du di vô cùng» để được nổ đùng ra «Chiếu».

«TƯỚNG SĨ TƯỢNG uy quyền mình đồng- giáp trụ vững chắc giữa và thủ cung thành trong cái an lành- hoa lệ- xa hoa?

«XE- PHÁO MÃ cái phong lâm liệt, tung tăng tiến thoái hiên ngang, rồi thì có thể những xéo trái- queo xiêng qua mặt.

«Còn CHỐT xanh đỏ nhà ta chịu cảnh đen tối, triều miên sắc mùi thuốc súng, mồ hôi mặn, không có sự chọn lựa nào khác mà chỉ một con đường duy nhất: chỉ tiến chứ không được phép lùi... và nếu cần làm vật hy sinh, tế thần thì cứ thoải mái «Thí CHỐT». Chốt còn nhe răng ra cười, đồng thời đưa đầu mà chịu gõ một cái «cốp» song song với «Hạ thủ bất quờn», chết nhăn răng và thò lỗ, còn mất là cái chắc.

Thưa ai? Kiện ai? Hay khiếu nại ai bây giờ theo bài bản thì hành trước, khiếu bại sau?

Hãy thử ngẫm xem và thử đếm lại đi (không cần máy tính- xòe bàn tay thôi) ... xứ An Nam/ Đại Cồ ta có bao nhiêu TƯỚNG SĨ TƯỢNG còn giữ được sĩ khí cùng tiết tháo anh hùng của con một nhà VÕ TƯỚNG một khi giặc đến nhà: ĐÀN BÀ- CON NÍT- GÀ VỊT» phải đánh, còn phải vỗ cánh tung bay gió bụi. Có đầu mà giặc chưa đến, hoặc giả chưa có một trận thư hùng nào đáng kể một số (phải cần đến máy tính) đã bỏ cả cơ binh mà chạy. Có xá gì chuyện thể diện nước mất- nhà tan. Thành quách tiêu tan chết! mà chết theo thành?

Tiếc thật! gương xưa sử sanh còn ghi khắc- các lão bối tên nhân với:

- Cụ PHAN THANH GIẢN - tháng 10 năm 1866, chỉ vì bị triều đình bắt ép phải ký hòa ước nhượng 3 tỉnh Nam Kỳ «VĨNH LONG- AN GIANG- HÀ TIÊN cho thực dân Pháp, Cụ ê chề đau đớn bèn uống độc được mà tuấn tiết.

- Dũng Tướng NGUYỄN TRI PHƯƠNG - tháng 11 năm 1873 bởi thế cô, sức yếu, không có viện binh để rồi phải bị mất thành

Thăng Long, danh dự trách nhiệm bị tổn thương, ông buồn đau rồi tuyệt thực cho đến chết.

- Ông HOÀNG DIỆU- tháng 4 năm 1882, cũng treo mình tự vẫn để giữ thanh danh khi thành Hà Nội thất thủ lần thứ 2

- Vào thời đệ nhị thế chiến: Minh Trị Thiên hoàng tuyên bố đầu hàng quân đội đồng minh TƯỚNG SĨ Nhật hàng loạt nổ tung tự sát để giữ tinh thần võ sĩ đạo...

- Cơn Tiểu Hoàng thủy đại nạn, Quốc biến 1975 tràn ngập làn sóng nhuộm đỏ Miền NAM các đấng bề trên đã dành đoạn bỏ lại chúng tôi là những «CHÓT» đổ từng chịu gian khổ, đem mồ hôi, xương máu cùng tính mạng một cách điều kiện để cản ngăn, che chắn, lót đường, hầu bảo vệ vững chắc thành trì cho quý vị.

Thế nhưng! Phải chăng sự chạy thoát vội vã ấy là một kế sách hoãn binh nào đó?? Chịu sự «NHỊN NHỤC» NÍN THIN QUA SÔNG? ĐỂ chờ thờ vậ như HÀN TÍN nước Sở, đời Tây Hán chịu nhịn để mưu cầu việc lớn, chịu nhục lòn tròn dưới tên đồ tể ác thiêu ở chốn chợ đời để luyện chí- tu thân- chờ đại sự.

Không xong rồi vì thời gian- lịch sử đã tỏ rõ vai trò của quý vị?

Vậy thì còn lời Hàn phi luận về chữ «BẤT» thì sao?

Nước mất mà không biết lá «Bất trí»

Biết mà không lo liệu là «Bất trung»

Lo liệu mà không xả thân là «Bất nghĩa»

Lời Thánh nhân luận cổ suy về Kim Thành thật không là có đủ lời đủ chữ để gọi là suy gẫm và bàn theo kiểu Mao Tôn Cương bàn về Tam Quốc Chí- mà đây chẳng qua là một tâm sự nghèo-hạn hẹp- trần trở trong lòng của người linh già không trở giấc ngủ mà đã từ lâu lắm rồi cho mãi đến nay hãy còn nhức buốt với những tháng ngày vô định!

Rồi ngẩng mặt nhìn lên trời: Trời cao vô tận!

Cuối xuống ngó đất: đất hiền hòa vô tư.

Nhìn lại thân phận mình: nhỏ nhoi mà phát rét!■

THIÊN LÔI PHAN VĂN THÂN